

Питаха го, разпитваха, но той нищо не знаеше, освенъ името си. Прибраха го двама добри старци, бездетни, които считаха, че ще сторятъ добро дѣло въ края на своя животъ, заради което Богъ ще бже милостивъ къмъ тѣхнитѣ души следъ смъртта. Но следъ четири години старитѣ умрѣха. Сиадъ остана самъ и понеже милосърдието бѣше по онова време голѣма рѣдкостъ, той остана да живѣе отъ милостта на случайнитѣ минавачи по улицитѣ на града. Нагледъ Сиадъ не изглеждаше на слѣпъ. Очитѣ му бѣха като много други две очи — здрави, черни, влажни. Но все пакъ тѣ не виждаха, безъ да се разбираше, какво въ тѣхъ бѣше повредено.

Понѣкога минаваха зли, закачливи деца и понеже Сиадъ дочуваше тѣхнитѣ стѣпки, протѣгаше къмъ тѣхъ рѣчичка и тѣ за шегата му слагаха малки камъчета. Буенъ смѣхъ се разнасяше тогава около нещастното слѣпо дете.

— Ей, слѣпчо, смѣшенъ слѣпчо, хубавъ ли е подарѣкътъ? — викаха закачливитѣ жестоки деца.

Каква мжка бѣше въ клетото сърдце на Сиадъ въ такива минути. Отъ слѣпитѣ му очи капѣха една следъ друга

прозрачни едри сълзи, гърдичкитѣ му се надигаха, въ гърлото го задушваше. Той чувствуваше, че е самъ въ свѣта и че нѣмаше свой близъкъ човѣкъ, на когото да повѣри своята съдба и който да му бже въ защита.

Единъ день Сиадъ се учуди като дочуваше множество гласове. Народъ на голѣми тѣлпи минаваше край него, едни влизаха въ храма, други отминаваха по всички посоки на града. Неговиятъ малъкъ умъ не можеше да разбере, какво ставаше въ града. Нито пъкъ се